

Op de savanne gloort in de verte een vuurtoren

Een vakantiehuis is het en ook een 'bed and breakfast'. Maar als het even kan, is 'Molenbosch' vooral het 'grote buiten' waar de familie zélf graag vertoeft. "Het is een fantastisch huis waar je ontzettend veel leuke en fijne dingen kunt doen. Mijn kinderen roepen wel eens: never, never, nooit niet verkopen hoor mam! Nou daar dénken we ook niet aan. We zijn altijd dolgelukkig wanneer we hier het pad weer inslaan!"

De naaimachine staat op tafel en buiten zijn de schilders bezig. Elsbeth Vermeulen-Schmeink heeft nieuwe gordijnen gekocht en is bezig die passend te maken. Ondertussen krijgt het huis, binnen en buiten, een flinke opknapbeurt. Het is een klus die zo'n vier weken zal duren en al die tijd 'wonen' de vier schilders gewoon op 'Molenbosch': twee slapen er in de luxe stacaravan en twee in de garage. Voor die verblijfplekken hoeft Vermeulen niet te improviseren. Tijdens deze periode van groot onderhoud zijn er geen afspraken met gasten. Maar: schilders in je huis, die er al die tijd ook zullen slapen? Elsbeth Vermeulen wuift elke onwelkome gedachte weg. "Daar ga ik helemaal niet verkrampt over doen. Dat maakt me nou écht helemaal niks uit."

ROLAND-GARROS

Positief zijn en ruimhartig denken, dat is meer wat deze gastvrouw past. "Ik wil mensen even gezien hebben en kun-

nen inschatten. Ook heb ik snel een praktische oplossing." Soms is dat er wel een die wat ongewoon is en waar anderen misschien de wenkbrauwen bij zullen fronsen, zegt ze. Zo'n geval deed zich enkele weken geleden voor. Ze was toen op het grandslamtoernooi van Roland-Garros en werd gebeld omdat de douche het niet meer deed. "Ik stel die mannen dan maar voor om bij ons in huis te slapen en douchen. Wij zijn er immers toch niet. Het kan mij dan echt niet zo heel veel schelen dat ze in onze bedden slapen en in ons huis zijn."

BRANDNETELS

Het is een prettige mix van flair en zakelijkheid waarmee Elsbeth Vermeulen 'Molenbosch' runt. Zo'n vijftien jaar geleden begonnen zij en haar man Thijs met de verhuur van het landhuis. Zo'n zeven jaar later volgde een 'bed and breakfast'. Voor die tijd was 'Molenbosch' de gezamenlijke vakantiewoning die Thijs Vermeulen en zijn broers Tom en Frank

eind jaren tachtig gekocht hadden van de familie Van Oord, bekend van de internationale baggermaatschappij. Jarenlang was het landgoed daarmee de gemeenschappelijke vakantie-woning die de drie gezinnen bij toerbeurt in de weekenden en vakanties gebruikten. “Dat verliep allemaal prima. Maar toen onze kinderen groter werden en gingen tennissen en hockeyen en wij ook zelf in allerlei besturen zaten, gingen we niet meer zo geregeld naar Zeeland en verwaarloosden we het huis een beetje. Kwamen we dan aan, dan stonden gras en brandnetels huizenhoog. Het hele weekend was je dan in de weer om het weer mooi te krijgen. Maar zondagavond moest je weer naar huis.”

HOCKEYTEAM

Voor verhuur voelden de beide andere broers niet veel. Thijs en Elsbeth Vermeulen zagen er echter een goed perspectief in om daarmee extra inkomsten te krijgen voor het beheer en het tuinonderhoud in de periode dat ze er niet waren. “Toen na de ene broer ook de andere broer uit het huis stapte, kwam het er van. We zijn toen gaan verhuren. Niet aan de lopende band, maar steeds om ons eigen verblijf heen. Dus wilde mijn man hier met zijn vrienden zijn, ik met mijn vriendinnen of mijn dochter met haar hockeyteam, dan had dat voorrang. Maar wisten we dat we met Kerstmis gingen skiën, dan verhuurden we het.”

FAMILIES

In het begin was het een experiment: kijken welke groepen er komen en zien of je dat bevalt. Het was een proces van trial and error waarbij ook snel duidelijk werd wat de familie per se niet wilde. Groepen die partytenten op het gazon plaatsen

met kratten bier eronder. Of families die tijdens hun verblijf royaal andere families uitnodigen en dan met dertig man het zwembad gebruiken. Het heeft allemaal geholpen bij de zoektocht naar de ideale gast, zegt Vermeulen. Na jaren is dat proces ten einde en prijst ze zich gelukkig met de gasten die komen. “Ik verhuur het landgoed nu een half jaar van tevoren. Vaak aan groepen, gezinnen en families die iets te vieren hebben. Daaronder zijn veel oud-huurders die hier al eens geweest zijn en die het goed is bevallen. Het huis wordt nu goed bezet.”

Voor nieuwe gasten hanteert Vermeulen strenge regels. Gasten mogen geen spijzen op de kamer of in de tuin nuttigen, ook mogen ze bijvoorbeeld geen andere mensen in de tuin en op de kamers uitnodigen. “Het klinkt niet zo gastvrij, maar ik wil dat wel gezegd hebben. ‘Molenbosch’ heeft een bepaalde sfeer en is ook een bewerkelijk huis met een zwembad en een sauna in een bunker. Dat kun je alleen maar goed managen als je er in wezen bovenop zit en scherp op de dingen toeziet. Maar wanneer ik het goed kan vinden met mijn gasten en ze hebben dezelfde instelling, dan ben ik heel soepel en heus niet zo streng als op de website.”

SPECIAAL SERVIES

‘Molenbosch’ is, zoals dat dan heet, van alle gemakken voorzien. Aan luxe, comfort en esthetiek ontbreekt het niet, die zijn hier bijna in een overtreffende trap aanwezig. Thijs Vermeulen, advocaat en notaris in Den Haag, is geregeld actief bij veilingen in het Venduehuis. Het heeft ‘Molenbosch’ geen windeieren gelegd en op veel plekken is dat te zien. De zes kamers zijn met zorg en smaak ingericht en overal hangen passe-partouts met fraaie prenten en schilderijen. En

beneden in de eetkamer staat bijvoorbeeld een mooie antieke notenhouten eettafel met veertien bijbehorende stoelen. In de servieskast vinden de gasten alles voor het diner of ontbijt: een speciaal servies, verschillende tafelkleden, kaarsenhouders en kandelaars.

AFRIKA

De tuin is minstens zo heerlijk. Het perceel omvat zo'n anderhalve hectare eigen grond en een groot bos. In de tuin met haagjes en bloemperken ligt het zwembad, in de bunker is een Finse sauna, er is een wellnesscentrum, en achter struiken en groen staat ook nog de luxueuze stacaravan. Het is slechts een summiere beschrijving van de tuin en de voorzieningen. Werkelijk spectaculair is het fenomenale uitzicht in de richting van de vuurtoren. Hier ligt achter het draad een natuurgebied dat niet toegankelijk is, maar waar de familie en hun gasten dagelijks van genieten. 'U waant zich in Afrika' staat op de website te lezen. Een kritische lezer denkt dan: nou, nou, dat wil ik zelf wel even zien. Maar het is waar, er staat geen woord te veel! Dit is inderdaad Afrika! Tot de duinenrand openbaart zich een weidse oneindige vlakte met kort en droog gras. Op de voorgrond ligt een drinkpoel. En wat verderop staat een rijtje parasolbomen. Her en der staan losse boomgroepen en is het stil. Vanuit 'Molenbosch' lijkt het er écht op alsof je vanuit je lodge naar de savanne kijkt.

VIJFENZESTIG FIETSEN

Elsbeth Vermeulen raakt niet uitgesproken over de fijne dingen die ze hier kan doen. Zo had haar zoon vorig jaar zijn jaarclub op Molenbosch uitgenodigd. Een heel gezelschap van zo'n achtentwintig vrienden en vriendinnen bleef toen slapen. "Wat gasten niet mogen, dat hebben wij gedaan. We hebben de hele zitkamer veranderd in een heel lange feestelijk gedekte tafel." Vorig jaar tijdens de Kunstschau was er nog zo'n groot gezelschap. Haar man Thijs werd toen zestig en ter gelegenheid daarvan gaf het gezin een uitgebreid diner. "Het aardige was, dat we aan konden haken bij de Kunstschau. Bij Adriaan van Damme, hier vlakbij, hebben we toen zo'n vijftig fietsen laten neerzetten. Onze gasten konden toen op de fiets naar de Kunstschau en kwamen dan weer terug om een uur of vijf voor de borrel."

HERINNERINGEN

Haar kinderen hebben op het landgoed een goed deel van hun jeugd doorgebracht. Haar dochter, nu dertig, was acht jaar toen ze 'Molenbosch' kochten. "We hebben hier altijd

erg genoten. Niet alleen van het huis, de tuin en het bos, maar ook van deze plek bij de duinen en aan zee. Mijn zoon en dochter zijn heel sportief en hebben hier hun hart kunnen ophalen met paardrijden en surfen."

Ook voor anderen is en blijft 'Molenbosch' een plek die tot de verbeelding spreekt en niet losgelaten kan worden. Zo was bijvoorbeeld een tijdje terug de jongste dochter van het gezin Van Oord nog een paar dagen op Molenbosch. Inez van Oord, de oud-hoofdredacteur van Seasons en Happinez (een magazine dat ze naar zichzelf heeft genoemd) haalde toen herinneringen op aan haar jeugd in de jaren zestig aan de Kloosterweg. Maar meer mensen van vroeger komen graag een kijkje nemen, zegt Vermeulen. De Kunstschau biedt een mooie gelegenheid. "Ik kan er altijd erg van genieten wanneer gasten en tuinmannen van toen bij de bunker staan te keuvelen over hoe het hier vroeger was. Ik denk dat iedereen blij is dat het landhuis de sfeer van toen heeft behouden en er bijvoorbeeld geen gouden kranen in zijn gekomen."

APFELSTRUDEL

Elsbeth Vermeulen houdt van drukte en van organiseren. Wat dat aangaat, kwam ze ook aan haar trekken tijdens de Kunstschau waar 'Molenbosch' zo'n vijf jaar op rij aan meegedaan heeft. Tien jaar geleden was dat voor het eerst, maar dit is het vierde jaar dat ze niet meedoet. Het was enorm druk, maar wel verschrikkelijk leuk om aan mee te doen, zegt ze. "De caravan was het kunstcafé en de 'give out' waar mensen koffie en zelfgemaakte appelstrudel konden kopen. De opbrengsten ervan gingen naar het Wereld Natuurfonds en de Egelopvang. Zo'n zesduizend mensen komen dan in je huis, de garage en in het bos naar kunstwerken kijken." Vermeulen haalt nog even op hoe enerverend dat was. "In zo'n week hadden we hier gewoon nog gasten voor 'bed and breakfast'. Die mensen konden ontbijten in het kunstcafé, maar moesten daar ook weer snel weg zijn wanneer 's morgens het hek openging. Om tien uur stroomde het hier weer vol."

Al die duizenden mensen die door het bos en over het grasveld lopen. Na elf dagen lag 'Molenbosch' er altijd wat gehavend bij, zegt Vermeulen. "En al die dagen, ook al is het droog, mag je niet spuiten want dan worden de beelden nat." Door omstandigheden –Elsbeth brak haar pols– kon het er jaren geleden niet meer van komen. En elk jaar daarna was er weer wat anders: een trouwerij in Madrid, een gebroken enkel en nu dan de schilders. Is dit dan het einde van de deelname? Vermeulen twijfelt en lacht. "Het blijft altijd kriebelen. Volgend jaar dan: zou kunnen. Nou nee, misschien toch maar beter van niet."

